

ΔΙΑΛΕΧΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΚΑΤΟΥΑ ΜΑΝΤΕΣ

ΒΑΠΤΙΣΤΙΝΗ

'Ο 'Αγγελος Φύλακας τής Βαπτιστίνης, τής μικρής Βαπτιστίνης ποῦς ταχθεὶ νὰ κλεισθῆ ὁ μοναστήρι, στυλώθηκε στὴν ἀκρὴ τοῦ μικροῦ παρθενικοῦ τῆς κρεββατιοῦ κ' ἀπλάσσε ἀπὸ πάνω προστατευτικὰ τὶς χιονάτες φτεροῦγες τοῦ.

— Βαπτιστίνη! Βαπτιστίνη!

— Τί θέλεις, καλὲ μου 'Αγγελε; ρώτησε ἡ παρθένο, ξυπνώντας.

— Ἀνάγκη πρὶν, Βαπτιστίνη, ἀνεξευρέσουν ἐκεῖνο τὸ ξανθό-μαλλο καλλιμάρι, ποὺ κλεισσε μαζί του προχτές κάτω ἀπὸ τοὺς ἴσκιους τῶν κλωνόφυτων ἱσιῶν. 'Ὡ! δὲ μπορῶ νὰ πιστέψω πῶς μιά παρθένο, ποὺ μοῦ ἀπερρώθηκα μ' ὅλη τῆς τὴν ψυχὴ, μπορεῖ νὰ πᾶν τέτοιες ἀταίριαστες σκέψεις.

— Ἐίσαι πολὺ ἀσθηρὸς, καλὲ μου 'Αγγελε. 'Αφοῦ περὶ ἔφτασα στὴ γλυκερὰ ἡλικία τοῦ γάμου, πῶς νὰ μὴν ὄνειρεύομαι τὸ πῶ-ληκάρι, ποὺ θὰ γῆψ ὀνειροφῶς τῆς ζωῆς μου;

— 'Αλλὰ ὄνειρα εἶχα ἐγὼ γιὰ σὲ— πλάσμένα, Βαπτιστίνη. 'Ἐσ', ποὺ εἶσαι πρὶν ὠραία καὶ πρὶν αἰδέμα ἀπ' ὅλους τοὺς ἀγγέλους κ' ἀπ' ὅλα τὰ χειροῦβια, ποὺ πετοῦν γύρω ἀπὸ τὸ χρῶσ κ' ἀτραπιαστὸ ἄροστο τοῦ καλοῦ Θεοῦ. Φάπρεκε νὰ περῶς τῆς ζωῆς σου σ' ἕνα ἀπόμωρο μοναστήρι, χαμένο μέσα στὰ κυκλοῖσια. 'Ἐσὶ θὰ μπορούσες νὰ γίνης αἰὶα μνηστὴ τῶν Χριστοῦ. Μὰ ἔσ', ξανθὴ Βαπτιστίνη, προτιμᾷς τὶς ψευτικὲς ἡδονὲς τοῦ μάταιου κόσμου. 'Ὡ! σ' ἐξορκίζω ν' ἀντισταθῆς στὸ γήινο πειρασμὸ καὶ νὰ τὸν νικήσης.

— Καλὲ μου ἄγγελε, δὲν ἔχω μαζί σου κανένα παρακονο. Σύμφωνα μὲ τὴν ἐντολὴ ποὺ ἔχεις, ἤρθες νὰ φυλάξῃς τὸ παρθενικὸ μου κρεββάτι. Μὰ ἐγὼ ἀπὸ κάθε ἀγαθὸ, εἶπα γήινο, εἶπα οὐράνιο, ποθῶ τὸ ξανθὸ πῶ-ληκάρι, ποὺ τοῦ ἀπερῶσα τὴν ψυχὴ μου καὶ θὰ τοῦ ἀπερῶσα ἀκόμα καὶ τὴ ζωὴ μου δλόαληρη. Θὰ γίνω ἡ ἀγαπημένη καὶ πιστὴ γυναῖκούλα του.

— 'Αλλοίμονο! φώναξε θρηνητικὰ ὁ 'Αγγελος Φύλακας τῆς Βαπτιστίνης.

Καὶ πέταξε ψηλά, σπαθίζοντας μὲ τὶς πλατεῖες τοῦ φτεροῦγες τὸν ἀέρα, ψηλὰ στὸ σκοτεινὸ οὐράνιο, ὅπου ε' ἄστέρια τραμοαυροῦσαν κ' ἐγενεφον - ἐγενεφον ἄν ὀλόφωτα μάτια...

'Ο 'Αγγελος Φύλακας τῆς Βαπτιστίνης μὲ τὶς φτεροῦγες τοῦ χαμηλωμένος, ἀνοίμπησε κεφίλνικα στὴν ἀκρὴ τοῦ νυφικοῦ τῆς κρεββατιοῦ.

— Βαπτιστίνη! Βαπτιστίνη!

— Ποιὸς εἶνε; Ποιὸς μὲ φωνάζει;

— 'Εγὼ, ὁ 'Αγγελος φύλακας σου.

— Δὲν ἔχωρες καλὰ νὰ μῆθς στὴ νυφικὴ μου μαμαρούλα. Σοῦ λέω, καλὲ μου 'Αγγελε, πῶς ὁ ἀντροῦλης μου μὲ λατρεύει, ὅπως τὸν λατρεύω κ' ἐγὼ. Σὲ λίγο θὰ μῆθς σ' αὐτὴ τῆ ζωστὴ καὶ μοσκοβολημένη ἀπὸ τὰ μύρα τῆς ἀγάπης μας, μαμαρούλα, ὅπου μ' ἐφερε ἡ καλὴ μου μητέρα, χαμογελάοντας καὶ θαυμάζοντας μαζί. 'Ἡ παρουσία σου, ὅσο κ' ἂν

εἶνε αὐτὴ, δὲ θὰ ἦταν καθόλου εὐχάριστη στὸ ξανθὸ μου καλλιμάρι, ποὺ φέρνω περὶ τὸ ὄνομά του. Πέταξε, ἔσ', στὸν Παράδεισο σου καὶ ἀφῆσέ μας ἑμάς ἡσυχούς στὸ δικό μας.

— Βαπτιστίνη, εἶμαι πολὺ πικραμένος μαζί σου. 'Ἐσὶ λαικόν, εἶνε ἀλήθεια πῶς θὰ γίνης ὁμοια μὲ τὶς ἄλλες γυναῖκες καὶ ὅτι ἀπαρηθῆς γιὰ πάντα τὴν εὐλαβὴ σκέψη νὰ κλεισθῆς σ' ἕνα ἀπόμωρο μοναστήρι; Δὲν θές ν' ἀφήνης κάτω ἀπὸ τὸ ἀβέβαιο φῶς τῶν κονηλιῶν τῆ σκέψη σου—λευκὸ περιστέρι—νὰ πετᾷ ἀδιάκοπα σ' Ἐκεῖνον, στὸν αἰώνιο μνηστῆρα; 'Ὡ! ἐκεῖ σὺν οὐρανὸ δὲ ἦσαν ὁ πρὸ ὠραῖος καὶ ὁ πρὸ ἀγαπημένος ἄγγελος, μὲ χιονάτα φτερά κ' ὀλόφωτο χρυσοστέφανο γύρω ἀπὸ τὸ ξανθὸ σου κεφάλι.

— Καλὰ εἶνε ὅλα αὐτὰ, ὠραῖοι μου ἄγγελε, μὰ κ' ἰδῶ ὅτι τὸ χρῶσ μου τὸν ἀντροῦλη. Θὰ τὸν ἀγαπήσω μ' ὅλη μου τὴν καρδιά, θὰ τοῦ δώσω αὐτοῦσια τὴν ψυχὴ μου, τὴν κνὸή μου, τὸ εἶναι μου. Καὶ σὲ λίγο καιρὸ μέσα στὸ φτωχικό, μὰ χαρούμενο σπιτάκι μας, θ' ἀνετηχῶσον κρυστάλλινα γέλια ξανθῶν παιδιῶν. Εὐετυχισμένη σὺς, στοργικὴ μητερούλα, νὰ τί θὰ εἶμαι. 'Αχ! μὴ μὲ μαλώσης, καλὲ μου ἄγγελε. Εἶμαι καλὴ χριστιανὴ καὶ στὴν ἄλλη ζωὴ δὲ θ' ἀρνηθῶ τὴ θέση μου στὸν Παράδεισο, ἀνάμεσα στους ἀγγέλους καὶ στὰ αἰθέρα χειροῦβια, ποὺ πετοῦν γύρω ἀπὸ τὸν ἀστραφιαστὸ ἄροστο τοῦ Θεοῦ, ὑμῶνινας ἀδιάκοπα τὴν ἀνύμνητη δοξὴ του. Μὰ τώρα ἀγαπᾷ καὶ λατρεύω ἐκεῖνον, ποὺ μ' ἀγαπᾷ τὸ ἴδιο καὶ μὲ λατρεύει. 'Ακούω στὸ διάδρομο τὰ ἀλόαφρα πατήματά του. Σ' ἐξορκίζω, καλὲ μου, ἄγγελε, σῶσε γιατί εἶνε πολὺ ἐπιλόγη καὶ δὲ θὰ ἦταν σαστὸ νὰ σὲ βρῆ κοντὰ στὸ νυφικό μου κρεββάτι. 'Ανοῖξε τὰ πλατεῖά σου φτερά καὶ πέταξε πάλι στὸν Παράδεισο σου.

— 'Αλλοίμονο! φώναξε ἀεληπισμῆνα ὁ 'Αγγελος Φύλακας τῆς Βαπτιστίνης.

Καὶ σὲ λίγο, σπαθίζοντας μὲ τὶς πλατεῖες τοῦ φτεροῦγες τὸν ἐντρομον ἀέρα, πέταξε ψηλὰ - ψηλὰ στὸν ὀλοσκοτεινὸ οὐράνιο. Πλήθος τᾶστέρια ἐγενεφον - ἐγενεφον ἄν ὀλόφωτα μάτια ποὺ χαμογελοῦνε εἰρωνικὰ, πολὺ εἰρωνικὰ...

Βοεβὶ σαλεύουν τὶς κορυφὲς τοὺς στὴν κρῆα κνὸή τῆς νύχτας τὸ κυκαρίσια τοῦ κοιμητηριοῦ. Χλαμὸ τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, περνώντας ἀνάμεσά τους, γλιστρᾷ ἀπάνου σὲ μιά μαρμαρένια ταφόπετρα. 'Ο 'Αγγελος Φύλακας τῆς Βαπτιστίνης μὲ τὸ κεφάλι κεφίλνικα ἀκουμπισμένο σὴ μικρὴ ἐπιτύμβια στήλη τῆς, ἔχει χαμηλωμένες τὶς σταχτεὶς τοῦ φτεροῦγες, ποὺ ἡ ἀερὲς τοὺς ἀγγίλζουν τρεμουλιαστὰ ἕνα σπορὸ νεκρολούουδα. Πλήθος διαμάντια λαμπασιθίζου ἀπάνου στὰ νεκρολούουδα. Εἶνε τόχα τὰ δάκρυα τῆς συγχερινῆς δροσοῦλας, ἡ ὁ Φύλακας 'Αγγελοῦ τῆς Βαπτιστίνης κλαίει ἀπάνου ἀπὸ τὸν τάφο τῆς;

— Βαπτιστίνη! Βαπτιστίνη!

— Ποιὸς εἶνε; Ποιὸς μὲ φωνάζει; ρώτησε μὰ φωνούλα, ποὺ ἔφτανε ξεψυχώντας μέσα ἀπὸ τὰ κατάρβια τῆς γῆς.

— 'Εγὼ εἶμαι, Βαπτιστίνη, ὁ 'Αγγελος Φύλακας σου. 'Ἐχω τὴν ἐπίδα

πώς αυτή τη φορά θα δώσης προσοχή στα λόγια μου. Νά, σου πεινά νωρίς τώρα, μέσα σ' ένα θεοσκότεινο και στενό τάφο, ενώ άκμα είσαι πολύ νέα. Πάσο θα έζης μετανάστει και πόσο μεγάλη θα είναι η λύπη σου, που δεν άκουσες από την πρώτη στιγμή τις συμβουλές μου! "Αν άκουσες τα λόγια μου τότε, αν αντιστάσσοσαν στους κοσμικούς πειρασμούς και έμπαινες σε μοναστήρι, άμέσως μετά το θάνατό σου θα πετούσες στον Παράδεισο όλόθια. Θα ήσουν τώρα μαζί με τους άγγέλους και με τα χερουβείμ. Και θά ήμουν στον τόπο του τής έρημιάς, τής σκοτεινιάς και του θρήνου. Διάλεξες τη ζωή κοινής θνητής και θέλησες, όπως ή άλλες, νάποχηθείς σ' ένα άντρα και παιδιά. Δέν άκουσες τα λόγια μου από την πρώτη στιγμή και νά τώρα, που τιμωρήθηκες σκληρά, Βαπτιστήν.

— Έτιμωρήθηκα; Και γιατί; Ποτέ, ποτέ δέ θα μετανόησω γιά ό,τι έπαμα. Ούτε γιά τό ότι έζησα όπως έζησα. Με όλη τη δύναμη τής ψυχής μου και τής ζωής μου, άγαπήσα έκείνον που τόσο μ' αυτός με είχε άγαπήσει. Είδα να χαμογελούν γύρω μου σαν γυλιάντες λουλουδιών τα παιδιά μου με τα παχουλούτσικα, άσπρορόδινα μαγουλάκια τους και πλημμύρισε η καρδιά μου από ευτυχία. "Ω! ήσουν κάποτε ευτυχισμένη σύζυγος σ' ευτυχισμένη μητέρα!... Τι όμορφα που ήταν τό βράδια όταν άκουμπόσσα στή μέση του τραπέζιού τό δίσκο με τά τσάια του τσαγιού, που άχνιζε και πλημμύριζε τό φτωχικό, μα ευτυχισμένο σπιτάκι μας με τη γλυστή ευωδιά του! Τι γλύκα και τι ειρήνη και τι γαλήνη! Και πόση ευτυχία σαν έβλεπα τον καλό μου τον άντρούλη να χαμογελά στωρικά σά παιδιά του, που αγαλόσκι έρχονταν ό ύπνος άπολοδοχέυλος να κλείσει γλυκά τα ματάκια τους τά γλασά! Είνε ββδάια τρανός ό καυμός μου μ' άνείπιστος, που πέθανα τόσο νέα μ' άφρασα έρημο τον άντρούλη μου και όργανά τά παιδιά μου, που μου έδιναν τόση χαρά και τόση ευτυχία. Είνε τρανός ό καυμός μου μ' άνείπιστος. Αύ- τη είναι η άλήθεια, μα τί νά γίνει; Τι νά γίνει, καλό μου άγγελε, αφού έτσι τό ήθέλησε ό Θεός;

— Βαπτιστήν, Βαπτιστήν! Συμμέ- νος περίλυπα άπάνου από την ταφώπε- τρα, που σ' σκεπάδες, σε παρακαλώ να πάλλ ν' άφήσης πειά αυτά τά όνειρα, αυτές τις άνθρώπινες χίμαιρες. Κατώ- ρθισα να σε συγχωρήσει ό Θεός γιά την τρομερή άφοσίωσή σου σά γήινα. Τά- ρα ήρθε η στιγμή νάφήσης τό σκοτεινό σου τάφο και νά πετάξεις μαζί του στον Παράδεισο.

— Νά σου ειπώ, καλό μου "Άγγελε, δέ ζητώ καλύτερο άπ' αυτό. "Άρχισα πειά να στενοχωριέμαι νά πνίγουμεαι μέσα σά θεοσκότεινο και στενό τάφο, που μ' έλειψαν.

— Σήκα λοιπόν και έλα! Νά, ά τίλώ- νω τά φτερά μου γιά νά καθήσης. "Ε- λα, πάμε να λβής τό καταπληκτικό θέα- μα των άστεράτων ουρανών. Θ' άκού- σης έσει άπόλαμνη, θεία την παγκόσμια άρμονία. Κάπου από την αιώνια φωτο- πνιγή, την άσειρευτή, θ' άνθισες; με καινούργια ζωή, φωχλό ρόδο, που μοράθηκες σέ τούτη τη γή.

— Η δόξα σου θα είναι μεγάλη και αιώνια, γιατί θα γίνει μνηστή- ρας σου ένας άνεάξιος στήν τελειότητά σου. Θα ίερουργήση γιά σένα ό ίδιος; ό Θεός μέσα σέ ναό από διαμάντια και ρουμπίνια. Τι άλλη μεγαλύτερη ευτυχία μπορούσες άπ' αυτή νά όνειρευτείς, Βαπτιστήν; Πες μου, υπάρχει καλό μεγάλη ευτυχία άπ' αυτή μέσα σά πλήθη των άγγέλων και των χερουβείμων Χερουβείμ;

— Η άλήθεια είναι; πώς; η χαρά μου θα φάξη όμοια, αν έκει ψηλά στους ουρανούς μου δώσετε τον άντρούλη μου που είχε στή γή, τό ξανθό μου καλλημέρι, που με πρωτοειδες νά μιλώ μαζί του, κάπου από τις μελωδίες τής λυγής.

— Βαπτιστήν, τι λόγια είναι αυτά που μου λές; "Ω! δέ σκέ- φτεσαι καθόλου καλά. Τι νά τον πάσης τον άντρα που είχες στή γή; "Εσύ, Βαπτιστήν δ ν ήσουν προσημνή να πάσης θνητόν άντρα. "Η ουράνια θέληση ήταν να σου δώσωμε ουράνιον άντρα. "Όσο γιά τό θνητό σούζυγό σου, πρέπει νά έξερης ότι τά περάση κολύβι, πάρα πολύ; κινδύος άκόμο, γιά να πεθάνω..

— Η Βαπτιστήν, άκουσες τά τελευταία λόγια του "Άγγελου Φύλακα τής έριμης γιά λίγο συλλογισμένη. Ό ουράνιος τής άνοί- γονταν έμπρός τής. "Η δόξα τής λιώνας φωτοπνιγής θα την έλου- ρε. Με τά χερουβείμια χερουβείμ- χερουβείμ και αυτή-θά πε- τούσες γύρω από τον άστραφτερό θρόνο του Θεού, άναπάλοντας χιονάτες φτερού- γες, και η άρμο- νία τής φωνής τής θάσμου με την ουράνια άρμο- νία και θά ύψώ- νονταν εύλοβικά

ΤΑ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΠΑΘΗ
ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΚΟΓΛΥΦΩΝ

Στό προηγούμενο φύλλο έδημοσιεύσαμε περίεργα και τρανιά ανέκδοτα τοκογλύφων τής "Επτανήσου. Σήμερα δημοσιεύουμε μία άκόμη σχετική λο- ορία που συνέβη στην Παλιή "Ελλάδα:

Στό Ναύπλιο έξούσε πρό ενοραστίας ένας περίφημος τοκο- γλύφος, ό όποιος καταράθηκε νά βάλη στο χέρι πολλά σπίατα και άμπελοχάρσα του "Αργολικού κόμμου. Αί μέθοδοι που χρησι- μοποιούσε στίς δολοηψίες του άφρασαν έποχή σά χρονιά τής ντό- πιας τοκογλυφίας. "Αποσπώμια τ'ονομά του γιάτι τά παιδιά του κατέγινον σήμερα άριστές μοναχικές θείσες και άλήθεια είναι ότι με τίς φιλόανθρωπες πράξεις τους κάνουν νά λημονιέται η κακή μνήμη του πατέρα τους. Γιά τον τοκογλύφο αυτόν δηηγούται ότι κάθε φορά που ένας όφειλέτης του έπήγαινε νά τό έξοφλήσει τό χρέος του, ό τοκογλύφος άρνητογαινε ότι είχε πληρωθεί τους τόκους ύπολογίζοντας στήν άγραμματοσύνη και την άκοξία των χωρικών, ό όποιοι συχνά χάνουν τίς άποδείξεις τους. Και έτσι ανάγκαζε πολλούς όφειλέτες νά πληρώσουν γιά δεύτερη φορά!... Μιά φορά όμως συνέβη τό άκόλουθο έπεισοδίο: "Ενας γεωργός από τό χω- ρίο Κορινθ, προκειμένου νά έξοφλήση τό χρέος του, έφερε μαζί του και τίς άποδείξεις των τόκων. "Ο τοκογλύφος τής είδε και θα- γκώθηκε. "Αμέσος όμως, με πονηρία του είπε:

— "Άφες νες έδώ νά τις έπιδαρήσας και τ' από- γευμα περνάς και πάμε στό συμβολαιογραφείο νά έξο- φλήσομα.

"Ο Κορινθιώτης χωρικός, είχε την άφέλεια νά του έμ- πιστεί τη τίς άποδείξεις. Τό άπόγευμα όμως που έξανα- ήγες, ό τοκογλύφος ύποκρινόμενος ότι τον βλάπτε πρώτη φορά, του είπε τραμπουκικά:

— Βρε καλό; τον νομμάρο! Πότε με τό καλό μά; ήρθες από τό χωριό; "Ο "εκομπάρδος έμεινε με τό στόμα άνοιχτό. Γρήγορα όμως συνέλαβε γιά νά διαμαρτυρηθή, νά φωνάξει, νά ζητήσει τίς άποδείξεις του. "Άλλά και ό άουσιειδή του θανειστής έφώναξε ότι πρώτη φορά τον έβλεπε έκείνη την ήμέρα και ότι δεν του είχε δώσει τίποτε, ούτε και του είχε πληρώσει τον τόκο! "Αγανακτισμένος ό Κορινθιώτης έφυγε, έπήγε στό χωριό του, άραταθήσας με μία ταραξία νομμάουρα και έξαγούρσε στό Ναύπλιο. Βρήκε τον τοκογλύφο στό γραφείο του μονάχο. "Εκλει- σε την πόρτα, την έμαντάλωσε, έβγαλε την κομπάρου και του είπε άποφασιστικά:

— Δόσμου τίς άποδείξεις μου, η σου την άναψα!...

Τρομοντας ό φιλάργυρος άνοιξε τό συρτάρι, του έδωσε τά χαρτιά μ' έπειτα τον άπολούθησε στό συμβολαιογραφείο γιά την έξοφλήση του χρέους.

ΤΙ ΞΕΡΕΙ ΜΙΑ ΙΑΠΩΝΙΣ

Οι "Ιάπωνες φροντίζουν νά δύνουν άρ- κητή μόρφωση στίς γυναίκες τους. "Η "Ι- απωνίς διδάσκειται άπαραίτητος και τά έξής πράγματα, έκτός τής γραφής και ά- νγνωστας: "Ιερά μαθήματα, λογική, ρη- τωική, ήθική, ποιητική, ζωγραφική και άλλα άνώτερα μαθήματα. "Επίσης η "Ιαπωνίς πρέπει άπαραίτητος νά έξερη νά παίξει και ένα όποιοδήποτε μουσικό όργανο.

σ' "Εκείνον, στον Αλιώνιο. "Μά θυμήθηκες πάλι τίν καλό τής άν- τρούλη και τά ό,φανά τη, που τόσο σπασεζαν γορψ τό νευρο- κρέββατό της, που τόσο την άγάπησαν...

— "Ε, λοιπόν δε θέλεις να με άκοιοθήσης, Βαπτιστήν; ρώ- τησε ό "Άγγελος.

— "Όχι, έφώναξε, όχι. "Αφού ό άντρούλης μου δεν είναι άκόμο στους ουρανούς, τι νά πάμε έγώ χωρίς αυτόν έσει άπάνου; Φύ- γε! "Αφες με νάχη στή σκοτεινιά και στήν έρημιά μου. "Εδώ κατάλειστη θα περάσω ως που νά περήσει μ' έκείνος στήν άλλη ζωή. Τότε και οι δύο μας μαζί θα πετάξουμε άγκαλιασμένοι στον ουρανό. "Αντί από κάθε άλλον ουράνιο άντρα, προτιμώ έστινον. Μαζί του θ' άνερωθόν Παράδεισο, μόνοντας ως τότε έδώ πεινή. Κι ά η δόξασμένη Πύλη του ουρανού κλείσει γιά μάς, ό εϊάνιος ύανος μέσα σέ τούτο τό σκοτεινό τάφο μάς, είναι προτιμώτερος. Φτάνει που θάμιασε μαζί.

— Χαίρε λοιπόν! είπε ό Φύλακας "Άγγελος. Κι άμέσως πέταξε, σπαθίζοντας ώρκαμένα με τίς πλατειές του φτερούγες τον έντρομον άέρα, προς τον ουρανό, που έσφαιικά έγινε μαυροσκότεινος. Μά τά χρεσά τ' άστραδάκια, που τόσο είδαν, έγενεφαν - έγενεφαν και έμιαζαν σά νά λέγαν:

— Καλά έκαμες, Βαπτιστήν, καλά έκαμες...

Κατούλ Μαντζές

